

Ντήτριχ μήπως είναι τόχα ιδανικές χωμορφίες; "Οχι βέβαια. Ούτε ή μιά, ούτε ή άλλη έχουν τά χαρακτηριστικά τής κλασικής καλλονής. Κι' ώστόσο, είναι ή περιφημότερες γόησες του καιρού μας. "Η Γκρέτα Γκάρμπο έχει ένα πρόσωπο που δίχως τήν αήγη του όνόματός της, δέν θά τολμούσε νά τό κιντοίη κανείς. Είναι κοινότατο. Πόσα και τόσα κορίτσια δέν μοιάζουν τής Γκρέτας Γκάρμπο; Πόσα όμως άπί αυτά έχουν τή γοητεία της, τό θέληγρο της, τό άκαταίκητο «σεξ-άππλ» του προσώπου της; "Όσο γιά τήν Μάρλεν Ντήτριχ, πός εύχομαι νά μή τήν ήπτε ποτέ σας στο φός του ήλιου. "Η μοίραία γόησα είναι σωστή νεκροκεφαλή. "Οχι. Δέν είμαι διόλου υπερβολική. "Ο Γίόσεφ φόν Στέρνμπεργκ έκανε τή δροσερή και ροδαλή Γερμανίδα που είχε παίξει τό ρόλο τής «Λόλας-Λόλας» μιά ώχηρ γυναίκα με έκλεπτυσμένα χαρακτηριστικά. "Η Μάρλεν Ντήτριχ, δίχως τό μακιγιάρισμα τής θόνης, είναι... τέρας. Πός άρέσει; Μά πός είναι; ή ώμορφία δέν παίζει κανένα ρόλο. Τό πάν στον κινηματογράφο είναι τό «σεξ-άππλ». Κι' ή Μάρλεν Ντήτριχ, όπως ισχυρίζονται πολλοί, είναι περισσότερο «σεξ-άππλ» από τήν Γκρέτα Γκάρμπο.

«Μιά καιρός είναι τώρα νά εξαγορισώ ετήν διασκεδαστική ιστορία του έστού μου. Δέν έχω όμως νά προσθέσω πολλά πράγματα. Σας λέω μονάχα πός θταν άποφάσιμα νά γίνα «άστéρας» του κινηματογράφου, είδα κατάπληκτη ότι όλοι οι σιηνοθέτες με ύποδέχτηκαν με ένθουσιασμό, σαν νά ήμουν πενήθερη. Καί τότε άναγκάσθηκα νά κάνω τήν άκόλουθη σκέψη: «Η θόνη θέλει άσκημες γυναίκες».

«Σήμερα λοιπόν πιστεύω ότι τό μεγαλύτερο θέληγτρο μιάς γυναίκας είναι τό πικάντικο θέληγτρο που έχουν τά καθόλου κανονικά χαρακτηριστικά του προσώπου της. Δέν χρειάζεται νά είναι ώμορφη μιά γυναίκα γιά νά πετύχη στον κινηματογράφο. Τό μεγάλο μυστικό είναι νά δινή τήν έντύπωση, τήν «ελλοζιόν», ότι είναι ώμορφη. Κι' όσο μία μένα που έχω τήν βεβαιότητα ότι είμαι άσκημη, άν άρέσω, τόσο το καλύτερο, κύριο θαυμαστά μου!»

Αυτές ή δηλώσεις; τής Κλωντέτ Κολμπερ θά ξαφνιάσουν βέβαια πολλούς ύποψφίους «άστéρες», αλλά θά κάνουν και κάθε κορίτσι νά έλπίζη ότι μπορεί μιά μέρα νά χαρή τή φανταμαγορική δόξα τής θόνης.

ΑΝΤΡΕ ΜΩΣΤΕ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

«Η ύπομνη δέν είναι άπλώς μιά συνηθισμένη άρετη μονάχα, είναι ό μεγαλύτερος άνθρωπίνος ήρωισμός. Σ' αυτή χρωστά ή άνθρωπότης σχεδόν τό σύνολο τής προόδου της.

Κάρμεν Σ υ λ θ α

Τό δικαίωμα και τό καθήκον, μοιάζουν με τά φοινικόδεντρα, τά όποια, όταν δέν είναι τό ένα κοντά στο άλλο, δέν καρποφορούν.

Λαμεναι

«Έκείνος που δέν θέλει με κήνη μικρά έργα, ύπόσχεται μεγάλα.

Βωθενάρυκ

«Η άνία μπαίνει άπ' τήν πόρτα τής τεμπελιάς.

Λαμπρυγιέρ

Πιο άνότρο από του νά βασιζόμαστε με πεποίθησι στη φιλικία ενός ανθρώπου, είναι τό νά έχουμε ένα φίλο που νά έχη πεποίθησι σε μας.

Β. Ούγκώ

«Η άλήθεια σταματά στο νού, ένώ ή ώμορφία φτάνει ως τά κατάβαθα τής καρδιάς.

Λαμαρτίνος

Κάθε άνθρωπος, χτίζει μέσα στο μυαλό του μιά μικρή όφήλιο, τής όποιας αυτός είναι τό κέντρον.

Βάκων

«Η κολακεία είναι σάν τό κίβδηλο νόμισμα που ζημιώνει εκείνον που τήν δέχεται.

Κυρία Βουαλέζ

Αισιοδοξία άπόλυτη και ήλιθιότης άπόλυτος, είναι τό ίδιο πράγμα, με διαφορετικά όνόματα. Βοσοουέ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΤΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑ ΤΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ

Τι γράφει ένας Άγγλος σοφός. Η συνηθειες των κοράκων. Πώς τιμωρούν τους κλέφτες. Ένα χαρακτηριστικό παραδειγμα. Είς θάνατον!... Η άλεπούδες των Πολικών χωρών και η άλεπθής των τρωφίμων των. Πώς...ζητάνουσαν. Η άρκούδες και ή περιεργές των. Τα φρουνητικά των σκυριών, κτλ. κτλ.

«Ενώ οι κομμουνιστάι ζητούν τήν κατάργησι τής ιδιοκτησίας, που τή χαρακτηρίζουν, σύμφωνα με τον άφορισμό του Προυντόν, ως κλοπή, ένας Άγγλος σοφός, ύνομιτι Σέιτον, ισχυρίζεται, σε μιά μελέτη του, πός τό αίσθημα τής ιδιοκτησίας ύπάρχει σε πολλά ζώα, τά όποια τιμωρούν μάλιστα τους κλέφτες.

«Ο Άγγλος σοφός παρακολούθησεν έν πρώτοις τή ζωή των κοράκων. Οι κοράκες, λοιπόν, μ' όλο που είναι πουλιά άρπακτικά, δέν περαζουν ποτέ ότι ανήκει σ' άλλον κοράκα. «Ώστε ή παροιμία «κοράκας κοράκου δέν βγάζει μάτι», είναι σωστή κατά κυριολεξίαν.

«Ο κ. Σέιτον είδε μιά μέρα έναν κοράκα νά παίρνη μερικά κλαράκια από τή φωλιά του έπιζέεν ένας άλλος κοράκας, τήν ώρα που εκείνος ήλπιε. Μόλις όμως ό άλλος κοράκας έγγυρισε και είδε πός του είχαν κλέψει τά κλαδιά τής φωλιάς του,

άρχισε τις φωνές. Μαζεύτηκαν τότε είκοσι άλλα τά κοράκια τής περιοχής. «Έλειπε μόνο ό κλέφτης. Τα συγκεντρωμένα κοράκια άρχισαν νά κρώζουν. Είχαν συγκροτήσει δικαστήριο; Συλλογήτήριο διαμαρτυρίας; Ο Άγγλος σοφός δέν μπορεί νά τό βεβαιώση. «Έκείνος που είδεν όμως, είναι ότι τα συγκεντρωμένα κοράκια σκορπίστηκαν σε λίγο, σ' όλα τά γύρω μέρη, γιά νά βρουνε άσφαλός τον κλέφτη.

«Έψαξαν, έψαξαν και στο τέλος τον βρήκαν. Τον άρχισαν τότε στις τσιμπιές και σε λίγο τον έσκότασαν, με τά δυνατά ραφίσματά τους.

«Ώστε, όχι μόνον έχουν τό αίσθημα τής ιδιοκτησίας τά πουλιά, αλλά και τιμωρούν τήν κλοπή άναμεταξύ τους με θάνατο.

***

«Εκτός των κοράκων, ό κ. Σέιτον έμελέτησε και τή ζωή των ζώων των Πολικών χωρών. Και σ' αυτά δε διαπίστωσε τήν ύπαρξη του αίσθηματος τής ιδιοκτησίας. Η άλεπούδες, οι λύκοι, ή άρκούδες έχουν ζωηρό τό αίσθημα τής ιδιοκτησίας.

«Η άλεπούδες ιδίως των Πολικών χωρών, και κυρίως ένα είδος που ονομάζεται «Ύοασις», έχει κάθε μιά δική τή άποθήκη τρωφίμων. Στη ρίζα ενός δένδρου ανοίγουν μιά τρύπα, όπου χώνουν ότι τρώφει τους περισσεύουν, γιά νά κάνουν άπόθεμα γιά τήν περιπτώσι που δέν θά βρουν καμιά μέρα τροφή. Η καθεμιά δε άλεπού σημαδεύει τά τρώφια τής άποθήκης της. Η «Ύοασις» έχει επίσης κάτι είδικούς όδένες, από τους όποιους χύνει ένα ύγρο στον τόπο τής άποθήκης των τρωφίμων της. Τό ύγρο αυτό στην κάθε «Ύοασις» έχει ιδιαίτερη μυρωδιά κι' έτσι άν τυχόν κάποια άλεπού άνακαλύψει τήν ξένη άποθήκη τρωφών, έβρει σε ποιά ανήκει. «Έπίσης κι' άν βουτηξει τίποτε, θά προδοθή από τή μυρωδιά.

***

Χαρακτηριστικότερο είναι κάτι άλλο, που παρατήρησεν ό κ. Σέιτον στο είδος αυτό των ζώων. «Όταν μιά «Ύοασις» συναντήσει άνθρωπο, τον παρακολουθεί, κάνοντας έκφραστικώτατους μορφαμούς, ώσαν νά του ζητάνη τροφή. Τον παρακολουθεί έτσι σ' άρκετό διάστημα. «Άσφαυ στέκεται τέλος και περιορίζεται πείνα νά παρακολουθη από μακριά τον άνθρωπο, κάνοντας πάντα όρια τους μορφαμούς της. Τι συμβαίνει; Η «Ύοασις» έβρασε στα έρια τής περιερείας άλλης άλεπούς και δέν τολμά νά καταπατήση τής συναδέλφου της τά οικόπεδα, ούτε γιά... ζήτησιάν.

***

«Η άρκούδες του Πόλου, έξ άλλου, σημαδεύουν τά δέντρα τής περιερείας τους, ξεφλουδίζοντας τά με τά δόντια τους.

Οι σκυριοι πάλιν, όταν τους περισσεύουν φουντούκια και πρόκειται νά τά κρύνουν σε καμιά τρύπα, τά βαζουν πρώτα στο στόμα τους κι' έτσι τά φουντούκια παίρνουν τήν ιδιαίτερη μυρωδιά του καθενός, και δέν τολμά άλλος σκυριός νά τά πειραχί, επειδή και σ' αυτούς ή ιδιοκτησία είναι σεσάστη.

Μακαρί νάταν τόσο σεβαστή και μεταξύ των ανθρώπων. Αλλά που τέτοιο πράγμα!...

